

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Από τῆς 1 Ιανουαρίου ἕως 1 Ιουλίου
Ἐκδοτικῆς δρ. 6.— Ἐξωτ. τοῦ δρ. χρ. 8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα «Ἀναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσόστομου οὐδὲς Φιλέσσα, ἀριθ 5, πλ. πλ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰς τὸν εἰκοτὸν αἰῶνα. — Τὸ ἔθνος τοῦ νέου χρόνου καὶ αἰῶνος, ὑπὸ Κ. Α. Διαληγεῖ. — Πρώτη τοῦ ἔτους. — Ἀποστολικὸν κήρυγμα Πανκρέτου Χ. Δουληγεῖ. — Τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου καὶ τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰησοῦ. — Ὁ Ραββῖνος Ἰσαὰκ πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν καὶ χειροτονηθεὶς πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ Νικολάου Χ. Ἀμβράζη. — Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀγίων Θεοφανείων. — Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ἰανουαρίου. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Θεῖον κήρυγμα «Ἀναπλάσεως».

ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

Ὁ Μάξ Νορδάου, κρίνων τὸν λήξαντα αἰῶνα, ἐξέφρασε τὴν θλίψιν του διὰ τὸ ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὁ κόσμος ἐνεκολληθῇ καὶ πάλιν θερμότερον τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις, ἡ δὲ ἐκκλησία ἀνέκτησεν τὸ ἐπὶ τῶν συνειδήσεων καὶ τῶν πνευμάτων κύρος. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐμποιεῖ ἀπογοήτευσιν εἰς τὸν ἑβραϊὸν φιλόσοφον, τὴν ὅποιον μετριάζει μόνον ἡ ἐλπίς, ἣν ἀρύεται, ὡς λέγει, ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης.

Δυστυχῶς διὰ τὸν Μάξ Νορδάου καὶ εὐτυχῶς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ ἐπιστήμη δὲν καθυστέρησεν εἰς τὴν ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν ἐξογκωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ ρεύματος καὶ τὴν ἐπ' αὐτὸν πρὸς τὴν πίστιν. Τὰ ψεῦδη, τὰ ὅποια ἤθελαν νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν κόσμον ἐπιστήμη θεός, διασκεδάσθησαν ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν πνοὴν τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης, καὶ εἰς τὸν ὕμνον τῆς πίστεως, ὅστις ἀκούεται ἀπὸ τῶν χριστιανικῶν χωρῶν, μετέχει καὶ χορὸς ὁλοκλήρους κορυφαίων ἐπιστημῶνων τοῦ Παλαιοῦ καὶ Νέου Κόσμου.

Ἡ θρησκευτικωτέρα ἀλήθεια τῆς ἐπιστήμης ἀποτελεῖ τὸ πολυτιμότερον κληροδόχημα τοῦ λήξαντος αἰῶνος πρὸς τὸν ἀνατελλάντα, βαρυνόμενον ἐκ τούτου διὰ μεγάλων εὐθυνῶν. Ἡ θεὸς ἐπιστήμη δὲν ἀπώλετο εἰσὶν οὔτε τὰς ἐλπίδας τῆς, οὔτε τὴν αὐθάδειάν της. Εἰς τὸν εἰκοστὸν λοιπὸν αἰῶνα ἀπέκλειται τὸ νὰ φωτίσῃ καὶ προαγάγῃ οὕτω τὰ πνεύματα, ὥστε νὰ θεωρῇται ὡς δεινότερη τῶν ὕβρεων καὶ

ὡς αἰσχύνῃ ἀφόρητος ἡ προσωνομία τοῦ ἀθῆου. Ὑλισμὸς καὶ δαρβινισμός, μετὰ τὴν ὀριστικὴν καὶ ἀδιαφιλονεικητὸν ἀποδείξιν τοῦ ἀδυνάτου τῆς αὐτομάτου γενέσεως καὶ τοῦ ἀτρέπτου καὶ ἀναλλοιώτου τῶν εἰδῶν, διὰ ὅγεις καραλὰς ὑπάγονται εἰς τὴν σφαῖραν τῶν μυθολογικῶν ἐπινοῶν, καὶ ὁ εἰκοστὸς αἰὼν τὰ μέγιστα θὰ τιμῇσθαι ἑαυτὸν, ὅτι τοὺς ὁπαδοὺς τῶν θεωριῶν τούτων θέσθι διὰ κοινῆς ἀναγνωρίσεως ἐν τῇ τάξει τῶν μωρῶν καὶ τῶν παρὰφρονῶν. Θὰ προσφέρῃ τοιούτοτρόπως ὑψίστην ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ὅχι δὲ μόνον πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἡθικὴν, καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειαν, καὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν, καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, αἱ βάσεις τῶν ὁποίων κατασκάπτονται καὶ ἀνατρέπονται ἀπὸ τὰ μανιῶδη καὶ μολυσμένα ρεύματα τοῦ ὑλιστικοῦ χειμάρρου.

Ἀλλὰ διὰ νὰ νικηθῇ ὁ ὑλισμὸς καὶ ἐξοντωθῇ, ἀνάγκη νὰ προηγηθῇ μία ἄλλη νίκη τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Πῶς; Ἡ δυσκολωτέρα ἀπὸ ὅλας, ἀλλὰ καὶ εὐκολωτέρα, δηλαδὴ ἡ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του νίκη.

Ἡ διαίρεσις τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ ἐντεθεὶν μεταξὺ τῶν ἀνταγωνισμῶν δὲν εἶνε μικρὸν ὄπλον εἰς τὰς ἐπιδησίας γειρας τῶν ἀπίστων. Ἐνῶ Ἐκκλησία, ἡνωμένη διὰ κοινῆς πίστεως καὶ ὁμολογίας, θὰ ἐξήσκει ἀνυπολόγιστον ἐπιβολὴν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰ πνεύματα, καὶ ἡ ἐνότης τῆς θὰ τὴν καθίσταται παντοδύναμον σχεδόν. Τὸ ἔργον λοιπὸν τοῦτο, τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἓν τῶν πρωτίστων ἔργων τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. Ἐὰν εἰς τοὺς προεσταμένους τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ἐπικρατῇ ἀγνή διάθεσις πρὸς τὴν ἑνωσιν, ἡ ἐξεύρεσις τῶν μέσων αὐτῆς δὲν εἶνε διόλου δύσκολος. Ἄς συναντηθῶσιν ἀφ' ὅπου ἐχώρισθησαν. Ἄς ἀποβάλλῃ ἐκαστὴ ὅλας τὰς καὶνοτομίας, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν καὶ ἐδέχθη ἀπὸ τοῦ σχίσματος, καὶ ἡνωμέναι πάλιν ὡς συναποφασίσωσιν ὅ,τι ἤθελον κρίναι συμβάλλον εἰς ἀνώτερον ἀγιασμόν, καὶ ἐξάπλωσιν καὶ στερέωσιν τῆς μίσεως, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλ' ἡ περὶ τὴν πίστιν ἐνότης καὶ ἡ ἐσωτερικὴ καὶ

νικότης τῆς Διοικήσεως ἐκάστης Ἐκκλησίας δὲν θά δυνήθῃσι μόναι νὰ πορίσωσι τὴν νίκην εἰς τὴν ἑλθόν Ἐκκλησίαν. Ἡ πίστις, κατὰ τὸν Παῦλον, δὲν ἵσχυται ἐπὶ τῇ ἀγάπῃ, ἡ δὲ ἀλήθεια αὕτη δὲν ἰσχύει μόνον διὰ τὰ ἄτομα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας. Ἐκκλησίαι ζήλοσυν, ὑπονομεύουσιν καὶ φθείρουσιν ἡ μία τὴν ἄλλην, εἴνε ἀκατάλληλοι διδάσκαλοι τοῦ εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης. Ἐντεῦθεν ὁ εἰκοστός αἰὼν πρέπει νὰ ἐπιφέρει πλήρη καὶ γνησίαν τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, συνδέων αὐτὰς ὅχι μόνον ἐν ὁμοφροσύνῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν ὁμονοίᾳ.

Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς ὁμονοίας τῶν Ἐκκλησιῶν, οὐδεὶς βεβαίως ὅχι αἱ Ἐκκλησίαι νὰ συντρέξωσιν, ἀλλὰ νὰ πρωταγωνιστήσων οὐδεὶς αἱ συναποτελοῦσαι τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Αὕτη, ἡ κατέχουσα τοὺς ὅρους τῆς ἐνώσεως, εἶνε ἡ ἀρμοδιότερη καὶ νὰ τοὺς προβάλλῃ, σπουδαίως δὲ φρονῶν ὅτι δύναται καὶ νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ ὅχι διὰ βίας, ἀλλὰ διὰ πειθοῦς ἀπροσμάχητον, ἐνακουμένη ἐπὶ τῶν καρδιῶν καὶ τῶν πνευμάτων. Ἀλλ' αἱ ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ὥπως ἐπιτύχῃσι θρίαμβον τοιοῦτον, οὐδεὶς νὰ ἐμφανισθῇ μετὰ ὁμονοίας καὶ ἀγάπης. Διότι ὁ ὅθλων νὰ προσελκύσῃ ἄλλους δὲν θέλει ποτὲ τὸ κατορθῶσαι, ἐφ' ὅσον ἔχη διεσπαρμένα τὰ ἰδικά του μέλη. Ἀτυχῶς ὁ 19. αἰὼν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ὥρυσε πολλὰ ἡμέτερα μετὰ τινων τῶν ἐπὶ μέρους ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ὁ δὲ εἰκοστός αἰὼν καλεῖται νὰ ἐπιφέρει τὴν συνδιαλλαγὴν τῶν διεσπασμένων. Αἱ ἀπανταχοῦ ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι πρέπει νὰ τεινῶσι πρὸς ἀλλήλας ἀδελφικὴν τὴν χεῖρα, γινόμεναι ἀνώτεροι τῶν φυλετικῶν παρῳχισμῶν καὶ ἀντιθέσεων, καὶ συνεργαζόμεναι μάχιστα ὑπὲρ τοῦ νὰ εἰρηνεύσῃσι τὰ ποίμνιά των καὶ θέσωσιν αὐτὰ ἐπὶ τῆς πρώτης γραμμῆς τῆς ἡμερώσεως καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Μία τοιαύτη πραγματικὴ ἐνωσις τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, μετὰ ἐπιδείξεως καρπῶν τοιούτων, θέλει προσδώσει εἰς τὴν Ὁρθόδοξον γότηρον καὶ δύναμιν ἀκαταμάχητον, καὶ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ βίου, συνδυαζομένη μετὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ δόγματός, θά διαβῇ τοὺς ἐτεροδόξους λαοὺς πολὺ ἐμμενέστερον καὶ εὐλαθέστερον πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, οὕτω δὲ τὸ ἔργον τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως θέλει σημαντικῶς διευκολυνθῇ.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν ἀρχόμενον αἰῶνα καὶ αἱ ἐτεροδόξοι Ἐκκλησίαι πρέπει νὰ ἐπιδείξωσι πολλὴν τὴν ζήλον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνώσεως. Καὶ πολλὴν ζήλον ἐννοῶ τὸν πραγματικόν, τὸν γνήσιον, τὸν ἀκριβῆ. Ἡ Αὐτικὴ Ἐκκλησία διαθέτει βεβαίως ὅχι εὐκαταφρόνητον δύναμιν ἀλλὰ μόνον τῆς ὁμολογεῖ, ὅτι ὑπερεπληθύνθησαν καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς, δὲν παύει διὰ τοῦ νὰ αἰκτεῖται καὶ καταγγέλλῃ τὰς ἀπὸ τῆς πίστεως ἀποπλανήσεις μεγάλης τινὸς μερίδος τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Ἀλλ' ἡ Αὐτικὴ Ἐκκλησία θά ἡδίκη μεγάλως τὴν νοσηροσύνην τῆς, εἰάν ἐφρόνῃ, ὅτι ὑπῆρξεν ὅλως διόλου ἀμέτοχος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἡσυχαστικῶν βαπτῶν κατὰ τὸν λήξαντα αἰῶνα. Ἡ ἀναγκαστικὴ ἀγκυρία τοῦ κλήρου μετὰ τοὺς ἐντεῦθεν συμπαρομαρτυροῦντας κινδύνους, ἡ ἀτρεπτος ἐμμονὴ εἰς τὰς

περὶ κοσμικῆς ἐξουσίας ἀξιώσεις τῆς παπῶννης, ἡ ἀνακήρυξις τοῦ ἀπὸ καθέδρας παπικοῦ ἀλαθῆτος, ἡ ἀκαμπτος στοργὴ πρὸς διεκδικησὶν ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ δεσποτικῆς θέσεως, χριστιανικῶς ἀτόπου, ἱστορικῶς δ' ἀστηρίχτου, ταῦτα καὶ τὰ τοῦτοις ὁμοῖα ὅχι ὀλίγας προφάσεις ἔδωκαν εἰς τοὺς ἐπιζητοῦντας δικαιολογίας ἐν τῷ κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως πολέμῳ των· τὸ πολὺ ὡσαύτως πλῆθος τῶν διαμαρτυρομένων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἐταξάν τὸ ἄτομον ὑπὲρ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐκέστου ὑπὲρ τὴν φωνὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ εἰσάγαγον ἐν τοῖς θεσμοῖς, ἐν ταῖς τελεταῖς, ἐν ταῖς ἐρμηνείαις, ὅχι ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἀναρχίαν, ἐργασθεῖσαι διὰ τὴν διάσπασιν τῆς πίστεως, παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Παύλου τοῦ προτρέποντος νὰ ἀκαταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητά τῆς πίστεως, ὅχι μικρὸν ὑπεδοήθησεν τὰς ἀνατρεπτικὰς ἐν τῷ ὀρθοκτικῷ κύλῳ τάσεις, τὰς ἐκδηλωθείσας εἴτε διὰ πλήρους ἀπιστίας εἴτε δι' ἀρνήσεως τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πλήρους καταδίκης τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως.

Ταῦτα λοιπὸν πάντα καλοῦνται νὰ ἐπανορθώσωσιν αἱ ἐπὶ ὧν ὁ λόγος Ἐκκλησίαι κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα. Καὶ θά τὰ ἐπανορθώσωσι συνεργῶσαι εἰς τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ μόνῃ εὐλόγῳ βάσει, τοῦ πρὸ τοῦ σχίσματος καθεστῶτος, καὶ προστιθέμεναι καὶ αὐτὰ, εἰς τὸν ἐν Χριστῷ ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἀγῶνα, ἐν πνεύματι ὁμοφροσύνης, ὁμονοίας καὶ ἀγάπης. Ἐκν, πᾶρ ἑλθόν τὴν διαίρεσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ 19. αἰὼν λήγων εἶδε τὸν Σταυρὸν κατακλμπτοντα τὰς ἀθεϊστικὰς ἀλλήλας, ὁ Εἰκοστός Αἰὼν δι' ἡνωμένης Ἐκκλησίας θέλει ἰδεῖ ἀσφαλῶς τὸν Σατανᾶν δυνάμενον καὶ τὰ σκεῦός του διαρπαζόμενα, καὶ τὰς ἐπ' αὐτοῖς τῶν ἀσέβων κρημνιζόμενας ὑπὸ τὸν λαμπρὸν ἥχον τῆς σάλπγγος τῆς ἀληθείας. Ἡνωμένη κατὰ Χριστὸν ἡ Ἐκκλησία, ὅχι μόνον τοῦ χριστιανικοῦ δόγματός τὴν νίκην θά καταστήσῃ ἀσφαλὴ ἀπέναντι τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς αἵρεσεως, ἀλλὰ θά δυνήθῃ καὶ νὰ πρῶταγωνισθῇ εἰς τὴν εἰρήνευσιν τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ εἰς τὸν ἐξαφανισμὸν τῶν ἐγωιστικῶν ἀντιθέσεων καὶ ἀνταγωνισμῶν, οἵτινες συμμύγνους τὸν πολιτισμὸν ἡμῶν μετὰ ὀλιβεράς καὶ ἀπιστίας βαρβαρότητος, καὶ ὧν ἡ ἄρσις ἀποτελεῖ τὴν σπουδαιότατην ἀλλὰ καὶ ἐνδοξοτάτην ἀποστολὴν τοῦ ἀνατελλέντος αἰῶνος.

ΤΟ ΑΙΣΜΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΑΙΩΝΟΣ

Νέος μᾶς ἐφθασεν αἰὼν.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν Θεόν

νὰ διέλθῃ ἐνδοκίμως

τὴν αὐγὴν τοῦ αἰῶνος.

Ἦλθεν αἰὼν ὁ εἰκοστός.

ὡς ἐπ' αὐτῇ ὁ Χριστὸς

εἰς ψυχὰς καὶ εἰς καρδίας,

εἰς φυλάς καὶ κοινωνίας.

Πρὸ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν λαῶν
κεῖται νεκρὸς μέγας αἰὼν
καὶ κηδεύεται ἐν σάλῳ
καὶ ἀλαλαγμῷ μεγάλῳ.

Καὶ νέος ἔρχεται εἰς φῶς
τοῦ τεθνηκότος ἀδελφός
φέρων νέας εὐλογίας
εἰς τὰς εὐσεβεῖς καρδίας.

Ὁ Συμπολιταὶ ἀδελφοί,
ἐπέρχεται καταστροφή,
ἀν εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη
μίσην τρέφωμεν καὶ πᾶθῃ.

Ὁ Συμπολιταὶ ἀδελφοί,
μὲ τὸν αἰῶνα ἄς ταρῇ
πᾶσα ἐρίς καὶ ψυχρότης
καὶ κῆρυματικὴ ἐχθρότης.

Καὶ ἡ ἐνότης ἐν ἡμῖν
ἄς φθάσῃ εἰς ζωῆς ἀκμὴν
καὶ εἰς δόξης κολοφῶνα
μὲ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα.

Πόλεις καὶ κράτη καὶ λαοὶ
προβαίνουσιν ἐν τῇ ζωῇ
καὶ ἀκμάζουσιν ἐν γένει,
ἐταν ὧσιν ἡνωμένοι.

Ὁλόγους εὐεργετικούς
καὶ οἰκούς χριστιανικούς
καταστρέφει ἡ ἐχθρότης
καὶ προάγει ἡ ἐνότης.

Τῆς δὲ ἐνότητος κρηπίς
ἀγάπη, πίστις καὶ ἐλπίς.
Δι' αὐτῶν πᾶν Σωματεῖον
προχωρεῖ εἰς μεγαλείον.

Ὁ νέος χρόνος καὶ αἰὼν,
εὐχόμεθα εἰς τὸν Θεόν,
νὰ ἐμπνεύσῃ ἡμῖν πᾶσιν
γνώμην σύμφωνον καὶ δρᾶσιν.

Εἴθ', ὦ πατὴρ μου ποτεινὴ,
νὰ φθάσῃ εἰς ὑπερβαρὴν
δόξαν καὶ ἀκμὴν καὶ πλοῦτον
κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον.

Εἴθε πᾶν τέκνον σου, πιστὸν
εἰς τὸν Σωτῆρά του Χριστόν,
σὺν Θεῷ νὰ συνεργήσῃ
ἵνα σε ἀναγεννήσῃ.

Ἐν Ἀθήναις 1 Ἰανουαρίου 1904.

Κ. Α. ΔΙΑΔΗΜΑΣ.

ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ῥίπτω ἐν βλέμμα εἰς τὸ παρελθόν καὶ προσηλώνω τὸν νοῦν μου εἰς τὸ μέλλον.

Εἶνε δωδεκάτη ὥρα τῆς νυκτός. Ὁ ρυθμικὸς κτύπος τοῦ πιτραπεῖου ὡρολογίου μου μὲ ἐμπνέει.

Ῥψῶμαι τὰ βλέμματά μου εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μου. Βλέπω Αὐτὸν εἰς τὸ μαρτύριόν Του. Αἱ ἀκροατικαὶ τοῦ σπέρματος τοῦ μαρτυρίου Του μοὶ φαίνεται, ὅτι τώρα τὸν τροποῦν καὶ πονεῖ δι' ἐμέ. Τὸν βλέπω. Μελαγχολεῖ δι' ἐμέ. Ἀλλ' εἰς τὴν μελαγχολίαν τοῦ διακρίνω ἐπιλάμπουσιν ἐπὶ τοῦ ἀγίου προσώπου Του γλυκύτητα ἀπερίγραπτον. Σημεῖον χαρᾶς ἀνεκφράστου. Εἰς τὸ μαρτύριόν Του ἔχει χαρὰν, διότι τὸ μαρτύριόν Του σώζει ἐμέ! . . .

Ἡ γλυκύτης αὕτη μὲ ἐμπνέει. Ὁ ρυθμικὸς τοῦ ὡρολογίου μου ἦχος, μυστηριωδῶς συνδυαζόμενος πρὸς τὴν γλυκύτητα τῆς μελαγχολίας τοῦ Ἰησοῦ μου, διαγείρει ἐν τῇ καρδίᾳ μου συναίσθημα ἀνεκφράστου καὶ ἀπερίγραπτον, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον φυσικῶς αἰσθάνεται ὁ διαπλεύσας θάλασσαν τρικυμιώδη καὶ φοβεράν, καὶ αἰφνης εὐρεθείς ἀνεπίστως εἰς ἀσφαλὴ λιμένα, παντὸς κινδύνου μακρὰν.

Μὲ τὸ αἶσθημα τῆς ἐμπνεύσεως ταύτης, τὸ γλυκὺ, στρέφω πρὸς τὸ ὁράον μου μέλλον.

Μὲ καταλαμβάνει σφοδρὰ ἐπιθυμία κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας νὰ διαγράψω ὅσον δύναμαι τελειότερον τὸ σχέδιον τοῦ βίου μου. Θέλω νὰ θέσω κανόνες, τοὺς ὁποίους κύστηρως καὶ ἀκριβῶς ἐφαρμόζων, θά δυνήθῃ νὰ διατηρήσω τὴν γλυκύτητα εἰς τὴν ψυχὴν μου, νὰ σωθῶ ἀπὸ καταποντισμοῦ εἰς ἐνδεχομένην τρικυμίαν, νὰ μένω ἀπρόσβλητος εἰς τὰς καθημερινὰς πιερίδας καὶ δηλητηριάσεις ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι εὐτυχής.

Ἐν τῇ ψυχικῇ ταύτῃ καταστάσει, ἐνῷ ὁ κτύπος τοῦ ὡρολογίου, ρυθμικὸς πάντοτε, ἐξηκολούθει, καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ μου προσεῖλκε τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἰσέδω βαθυτάτα εἰς τὴν καρδίαν μου, φωνὴ τις μυστηριώδης καὶ διάφορος μ' ἐφάνη ὅτι ἤχησεν ἀνὰ τὰς ἀκοάς μου καὶ μοὶ ἔλεγε :

«Ὁ κανὼν τοῦ βίου σου εἰς τὸ μέλλον εἶνε ὁ αὐτὸς πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ὤφειλες νὰ ἀκολουθῇς εἰς τὸ παρελθόν. Ζητεῖς γλυκύτητα. Ἐάν θελήσῃς, θά τὴν ἔχῃς παντοτεινῇ, ἀναφαίρετον. Ὑπὸ ἑνα ὁμοῦ δρον ἀπαράβατον θά ὑποφέρῃς, ὥπως ὑπέφερες Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα τώρα βλέπεις καὶ τὴν γλυκύτητα τοῦ μαρτυρίου Του. ἔκ-»

μάξεις. Ναί, σὲ ἐνοῦν τρέμοντα καὶ φρίττοντα εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι θοεῖσαι νὰ ὑποφέρῃς ὥπως καὶ ὅσον ὑπέφερον Ἐκαῖνος. Εἴημι ὁ ἡνιόχος. Ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἔχῃς ποτὲ διαρκῆ τὴν γλυκύτητα τῆς καρδίας, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῇς, ἐὰν δὲν μιμηθῇς Ἐκαῖνον. Λοιπὸν πιστεῖτε εἰς Ἐκαῖνον, καὶ ἡγίηται, ὡς Ἐκαῖνος, διὰ τὴν ὑποφέρειαν, ὥπως Ἐκαῖνος. Ὑπόμεινε ὡς Ἐκαῖνος, διὰ τὴν ἔχῃς γλυκύτητα παντοτεινὴν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, ἣν ᾔσθηνετο Ἐκαῖνος διὰ τὴν θανάτουμένης.

«Ὁ ἁγῶς» ἡ ἐγκάρδιος, ἡ σχετίζουσα σὲ διαρκῶς πρὸς τὸν πνευματικὸν κόσμον τῶν ἀόρατων, καὶ συναρπάζουσα τὴν ψυχὴν σου εἰς τὰ ἰδανικὰ ὕψη, αὕτη θὰ σὲ κατιστήσῃ ἀνεπηρεάστον ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας τοῦ ὕλικου κόσμου, καὶ θὰ σὲ κήρῃ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃς, νὰ βαδίζῃς μὲ ῥυθμὸν εἰς τὸν βίον σου, τὸσον τακτικὸν καὶ ἀμετάβλητον, ὥστε νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τοὺς ῥυθμικοὺς κτύπους τοῦ ὥρολογίου σου.

«Πιστεῖτε πιστὶν ἀσάλευτον. Ἀγάπα ἀγάπην οὐράνιον καὶ ἰδεώδη» ἀγάπα ἀγάπην μαρτυρίου, διὰ τὴν ἔχῃς εἰς τὴν καρδίαν σου πάντοτε παλμούς ἀπεριγρέπτου γλυκύτητος, τὴν ὁποίαν τὸσον ζητεῖς!

«Ἀγάπα καὶ ἐλπίς. Ἐλπίς καὶ ἀγάπα. Μαρτύρησον εἰς τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν ἐλπίδα σου, καὶ τότε, ἀλλὰ μόνον τότε, θὰ ἔχῃς ὅ,τι ζητεῖς, τὴν γλυκύτητά σου. Ἡ γλυκύτης σου θὰ ᾔσῃ κατ' εὐθείαν ἀνάλογος πρὸς τὸ ὕψος καὶ τὴν ἐνταση τῆς ἀγάπης σου τῆς ἐκ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδος σου. Κατόρθωσον νὰ ἀγαπᾷς καὶ νὰ δίδῃς τὴν συγγνώμην εἰς τοὺς φθονερούς καὶ σκληροτραχήλους σταυρωτάς σου. Λέγε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου «Πάτερ ἄφες» καὶ μὴ στήσις αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην», ἵνα θριαμβώσῃς ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ τῶν ἐχθρῶν σου κατισχύσῃς, καὶ τὸ νύκταρ τῆς οὐρανόθεν γλυκύτητος πάντοτε πληροῦν τὴν ψυχὴν σου αἰσθάνησαι.

Χριστέ μου, Σὺ βοήθει μας νὰ Σὲ πιστεύωμεν. Σὺ κατόρθωσον νὰ εἰμεθα εἰς τὸν βίον μας ἀγάπη καὶ φιλικὴν ἀγάπην, ἔλως καὶ οἰκτιρμός, ὡς Σὺ.

Σὺ κατόρθωσον νὰ ἔχωμεν εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ζωῆς μας ὑπόμεινον καὶ ἐλπίδα οὐράνιον.

Σὺ διατήρησόν μας μὴ ἐν μιᾷ καρδίᾳ, μὲ ἓνα σκοπὸν, μὲ μίαν ἐλπίδα, μὲ μίαν θέλησιν.

Χριστέ μου, Σὺ φώτισόν μας κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ καὶ μέχρι τελευταίας πνοῆς μας, ὥστε νὰ ζήμεν ἔχοντες Σὲ τὸν γλυκύτατον εἰς τὰς καρδίας μας καὶ εἰς τὸν βίον μας. Τ. Α.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί,

Ἡ προσέχῃς Κυριακὴ συμπέμπει μετὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ μελλέοντος τῶν Προφητῶν, τοῦ Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ

Ἰωάννου, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῦο ἡ Ἐκκλησία ὥρισεν ἵνα ἀναγινώσκῃται ἐκ τῶν Ἀποστολικῶν Πράξεων κατ'ἀλληλολος περίκοπὴ ἀφορώσα εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Ἰωάννου καὶ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ. «... Εἶπε δὲ Παῦλος, λέγουσιν αἱ Πράξεις, Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν βάπτισμα μετανοίας, τῷ λαῷ λέγων, εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ' αὐτὸν ἵνα πιστεῦσῃσι, τοιούτων εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, ἀκούοντες δὲ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ...» (1).

Καθ' ὅσας τὰς Γραφικὰς μαρτυρίας τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἐν τῇ ἐρήμῃ τῆς Ἰουδαίας ἦτο προπαρασκευαστικὴ ἐργασία πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ βαπτίσματος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου δὲν ἦτο ἀφ'ἑαυτοῦ ἀμαρτιῶν, ἀλλ' ἦτο βάπτισμα μετανοίας πρὸς ἀφ'ἑαυτοῦ ἀμαρτιῶν, διὰ δὲ τοῦ τελείου βαπτίσματος τοῦ Σωτῆρος, διὰ τοῦ ὁποῦο ἐξαλείφεται τὸ προπαρασκευαστικὸν καὶ τὸ προαιρετικὸν ἀμαρτήματα, δίδεται τελεία ἀφ'ἑαυτοῦ ἀμαρτιῶν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ διαβόλου.

Ἡ Ἐκκλησία ἡ ὀρθόδοξος, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, τὰ δύο ταῦτα βαπτίσματα τὰ ἔχει καὶ σήμερον διὰ τὴν δικαιοσύνην, τὸν ἀγίασμόν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν τέκνων τῆς. καὶ τὰ ὀνομάζει Μυστήρια, ἔχει δηλοῦναι μετὰ τῶν ἄλλων μυστηρίων καὶ πρώτιστα τὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Εἰς τὸ πρῶτον τύπος ἀπολούσεως καὶ καθαρισμοῦ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας εἰς τὸ ὕδωρ, ἐντὸς τοῦ ὁποῦο ἐμβαπτίζομεθα εἰς δὲ τὸ δεύτερον, τὸ ὁποῖον μεσολαβεῖ ὅταν μετὰ τὸ θεῖον βάπτισμα περιπύσωμεν εἰς ἀμαρτήματα, ἐντεταλίσθαι τὸ ὕδωρ ἡ συντριβὴ τῆς καρδίας καὶ τὰ δάκρυα τοῦ μετανοοῦντος.

Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ἐπακριβῶς, ὅτι ἡ ἀναγέννησίς μας ἐν Χριστῷ καὶ ἡ σωτηρία μας, τὸ πᾶν δηλονότι δι' ἡμᾶς, εἶνε ἡ ὁρθὴ καὶ εὐλαβὴς ἐξωτερικὴ ἐπιτέλεσις ἐνὸς ἐκάστου τῶν Μυστηρίων καὶ ἡ γνώσις καὶ κατανόησις περὶ τοῦ τί συμβαίνει ὑπὸ τὰς ὁρατὰς πράξεις, τὰς ὁποίας βλέπομεν ἐκτελούμενας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Μυστηρίων.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, εἶνε Ἐκκλησία φωτὸς καὶ ζωῆς ἡ Ἐκκλησία μας δὲν εἶνε Ἐκκλησία τύπων, ὥπως ἡ ἀρχαία καὶ ἡ καθολικὴ φρονη. Αὕτη παραδέχεται ὅτι τὸ Μυστήριον ἐπισπᾶται τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, καθίσταται τελεσφόρον ὅχι ἀπλῶς καὶ τυπικῶς ἐπιτελούμενον ἐν μέσῳ θαυμάτων καὶ ἀνοήτων ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν ἀσεβῶν γαριετισμῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς Πίστεως τοῦ βαπτισμένου, ἐὰν ᾔνῃ ἐν ἡλικίᾳ, ἢ τῶν γονέων, τοῦ ἀναδόχου καὶ τῶν παρευρισκομένων ἐν τῇ τελεσῇ τοῦ Μυστηρίου, ἐὰν ᾔνῃ βρέφος.

Σωτηριώδους λοιπὸν φρονήσεως ἔργον θέλωμεν πράξῃ ἐὰν γνωρίζωμεν πάντες στοιχειωδῶς τοῦλάχιστον τὴν ὀρθὴν ἐπιτέλεσιν τῶν Μυστηρίων καὶ τὴν σημασίαν αὐτῶν. Ἀλλὰ τὰ τοιοῦτον δὲν εἶνε ἔργον ἐνὸς ἑκὲ πολλῶν κρηρῶν, ἀλλὰ τῆς συστηματικῆς κατηχητικῆς διδασκαλίας, ἡ ὁποία δὲν γίνεται

(1) Πράξ. α', 4-5.

εἰς τὰς πλείους, ἵνα μὴ εἰπω σχεδὸν πάσας τὰς οικογενεῖας μας, δυστυχῶς δὲ οὐτε εἰς τὰ σχολαῖα μας ἐν ἐπαρχίᾳ καὶ μετὰ ζήλου τοῦτο. Ὁ δὲ ἐνεκεν οἱ ἡθικολογοῦντες ἐν πολλοῖς κριτικαῖς οἰκοδομῇ καὶ θεμελίῳ, τὰ ὅποια δὲν δίδει ἡ σήμερον ἀνυπαρκτὸς κατ' οἶκον καὶ ἐν τοῖς σχολαῖοις κατηχητικὴ διδασκαλία.

Ἐνταῦθα ἡμεῖς σήμερον θὰ εἰπωμεν ὀλίγα τινα μόνον περὶ τοῦ Μυστηρίου τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Μυστήριον κατὰ τὸν ἐναργέστερον ὁρισμὸν θεοσόφου Πατρὸς εἶνε αὐτοβόλον μυστικὴ ἐνεργεία, εἶνε ὁρατὸν σημεῖον ἀοράτου χρίματος (1).

Βάπτισμα λέγεται ἡ ὁλοσχερὴς καταδύσις εἰς τὸ ὕδωρ. Βαπτίζω σημαίνει καταδύω, βουτῶ, βάπτω τι ὁλοτελῶς ἐν τῷ ὕδατι. Τὸ ἐκτελεῖν λοιπὸν τὸν φαινόμενον τύπον τοῦ ἁγίου βαπτίσματος διὰ τριττῆς καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως, συμφώνως μὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (2), εἶνε ἐκπληρώσις καθήκοντος σεβασμοῦ πρὸς τὸ σφαιρώμενον γράμμα καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἐγκρυπτομένον πνεῦμα τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον ἐνόησε καὶ διὰ τῆς πράξεως ἐφήρμασεν ὁλόκληρος ὁ χριστιανικὸς κόσμος. ἐπὶ δέκα ἑκατονταετηρίδας, μέχρι οὗ ὁ Πάπισμὸς ἀπεσχίσθη διὰ τοὺς γνωστούς λόγους ἀπ' ἡμῶν, ἵνα δι διαφέρει ἀπὸ τῆς ἡμετέρας θεοτεκτονικῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ νερῇ καὶ ραντίζει τοὺς ὑπαδούς του ἐκτοτε ἀντὶ νὰ τοὺς βαπτίζῃ, ἐναντίον τοῦ γράμματος καὶ τοῦ πνεύματος τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καθὼς καὶ ἐναντίον τῆς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ σήματος πράξεως σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου. Αἱ προφάσεις δὲ τῶν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν χωρισθέντων ὑστέρων Διαμαρτυρουμένων, εἶνε «Προφάσεις ἐν ἀμνηστίᾳ» καὶ ἀντιπαραστήσαντες ἀσκήσεις, περὶ αὐτοῦ δὲ ἔγραψα ἐκτενῶς πρὸ ἐτῶν.

Καὶ ἐνφ. ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, τοιοῦτοτρόπως καθορίζει ἡ Ἐκκλησία τὸν τρόπον τῆς τελεσεως τοῦ ὁριζοῦ σωτηριώδους τοῦ Μυστηρίου τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, καὶ προσοχὴν, εὐλαβίαν καὶ πίστιν ἀπράδαντον συνιστᾷ κατὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ πρὸς πάντας, οὐχὶ σπανίως ὁ τῶν πείριθ ὁρῶντος πνίγει τὴν φωνὴν τῆς ἐπικλήσεως τοῦ λειτουργοῦ, ὅστις οὐχὶ ἐπίσης σπανίως εἰσκαύων εἰς ἀνόητον, ἵνα μὴ εἰπω ἀσεβῆ ἐξ ἀγνοίας παρὰ κλήσιν τῆς μητρὸς ἢ ἄλλου τινός, ὅπως μὴ βουτῇ εἰς τὸ ὕδωρ ὁλοτελῶς τὸ παιδί μὴ πᾶν τι κακόν! καὶ ὁ ἱερεὺς τὸ κρατεῖ ὀρθίον ἐντὸς τῆς ἁγίας Κολυμβήθρας καὶ λυμβάνει διὰ τῆς χειρὸς του ὕδωρ καὶ τοῦ ρίπτει εἰς τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅποσον ἐγκλημα καὶ αὐτὸς καὶ ὁ προτείνων αὐτῷ τὸ τοιοῦτον διαπραττόσιν, ἀναιρουντες τὸν τρόπον τοῦ βαπτίζεσθαι καὶ ὑβρίζοντες τὴν σημασίαν τῆς ὁλοσχεροῦς καταδύσεως τοῦ βαπτισμένου ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, ἡ ὁποία σημαίνει τὸν Πανάγειον

Τάφον ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁλόσωμος ἐτάφη ὁ Σωτὴρ διὸ ὁ θεὸς Παῦλος λέγει «συντηθέντες αὐτῷ (τῷ Χριστῷ) διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν».

Παραμυθίαν πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀμαρτήματα εἶνε καὶ ἡ ἐνοχὸς ἀδιαφορία μας ἡ ἐγκληματικὴ ἀνοχή μας καὶ ὡς πρὸς τὴν εὐρίαν καὶ τὴν παραδοχὴν τῶν ἀναδόχων τῶν βαπτισμένων τέκνων μας, τῶν ὁποίων τὸ ἱερὸν βάπτισμα ἐμπορεύονται θρησκευτικῶς ἀνάπηροι καὶ πεπρωμένοι ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι «Ὁ θεῖνα, λέγει, πολιτευόμενος ἔχει τούτους κοιμητάρους, ἐπομένως θὰ βγῇ βουλευτὴς ἡ...»

Ἀπᾶς διὰ πάντας πρέπει, ἀγαπητοί, νὰ γνωρίζωμεν ὅτι πράττομεν ἐγκλημα καὶ βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀσυγχώρητον, ἐπιτρέποντες νὰ γίνωμεν ἀνάδοχοι τῶν τέκνων μας ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ ἐμπορευθῶσι τὰ θεῖα μὲ τὸ νὰ θέλωσι νὰ ἀποκτώσι φίλους πολιτικούς ἢ φίλους διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς ἰδιοτελείας των.

Εἰς τὴν τέλει τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος, ἐὰν θέλωμεν τὰ τέκνα μας νὰ ἔχωσι τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν υἰότητα των καὶ ἡμεῖς τὴν συνειδήσιν μας ἀναπαυμένην, πρέπει νὰ προσέχωμεν μετ' εὐλαβείας, ὅπως τὰ πάντα γίνωμεν κατ' ἀκριβείαν, προσκαλοῦντες ἱερεῖς εὐσυνειδήτους καὶ χριστιανούς εὐλαβεῖς, ὅπως συμπροσεύχωνται καὶ μὴ ἀδιαφοροῦσι κατὰ τὴν ἱερωτάτην τελετὴν. Ἀνάδοχοι δὲ νὰ προσλαμβάνωνται μόνον ἄνθρωποι ἐνδεδειγμένους πίστεως καὶ ἀρετῆς, ἀνακαμβάνοντες τὸ σπουδαῖον καὶ ὁθῶν τοῦ ἀναδόχου ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τῆς κατηχησεως τοῦ βαπτισμένου βρέφους ἕκαστος ἡλικιωθῇ ἄλλως οἱ ἱδιοὶ οἱ γονεῖς νὰ ἀναδέχωνται καὶ ἐν χειρὶ νὰ κατηχῶσιν εἰς τὴν πίστιν τὰ ἐξ αὐτῶν τέκνα.

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΙΣΑΑΚ Μ.

ΠΙΣΤΕΥΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΘΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

πλήρης ενδιαφέροντος καὶ ποικίλων περιπετειῶν, καὶ Ἐκδοσις πασῶν τῶν Προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Χ. ΑΜΒΡΑΖΗ

Καθηγητοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἔμ. 151).

— Ποῖοι Προφῆται; ἠρώτησεν ὁ Σεμουὺλ.

— Ἰδοὺ, εἶπον ἄνοιξον τὸ ἸΑ' κεφ. τοῦ Ἑσάτου. Ἀνάγνω.

Καὶ ὁ Σεμουὺλ ἀνέγνω:

— «Καὶ θέλει ἐξέλθαι ῥάβδος ἐκ τοῦ κορμῶν τοῦ Ἰσασαί, καὶ κλάδος θέλει ἀναβῆναι ἐκ τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ.

Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου θέλει ἀναπαύσθαι ἐπ' αὐτόν. Πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, πνεῦμα βουλῆς καὶ δυνάμεως, πνεῦμα γνώσεως καὶ φόβου τοῦ Κυρίου».

(1) Ὁρα ἡμέτερον πόνημα, ἔλεγχον τῶν ψευδῶν εὐαγγελικῶν ἐν σελίδι 180—183. (2) Ματθ. κη' 10.

— «Ανοιξον, παρακαλῶ, καὶ εἰς τὸ ΛΒ' κεφ. στίχ. 4ον.

Καὶ ὁ Σεμουὲλ ἀνέγνω :

— «Αὐτός θέλει ἰδοῖν, καὶ θέλει σὺς σώσει. Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν τυφλῶν θέλουσιν ἀνοιχθῆναι, καὶ τὰ ὅσα τῶν κωφῶν θέλουσιν ἀκούειν. Τότε ὁ χωλὸς θέλει περῆν ὡς ἐλαφρός, καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ μεγάλου θέλει φάλλειν».

Καὶ τὸν βὸν στίχον, παρακαλῶ, τοῦ ΜΒ' κεφ.

Καὶ ἀνέγνω ὁ Σεμουὲλ :

— «Ἐγὼ ὁ Κύριος σὲ ἐκάλεσα ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ θέλω κρατεῖν τὴν χεῖρά σου, καὶ θέλω σὲ φυλάττειν, καὶ θέλω σὲ καταστήσειν διαθήκην τοῦ λαοῦ, ὥς τῶν ἔθνων. Διὰ τὴν ἀνοίξεις τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τυφλῶν, γὰρ ἐκβέβηκες τοὺς δεσμούς ἐκ τῶν δεσμῶν, τοὺς καθυμένους ἐν σκότει ἐκ τοῦ οἴκου τῆς φυλακῆς».

— Καὶ ὁ Μασσαὶχ ὁμιλεῖ περὶ ἑαυτοῦ ἐν τῷ ἱερῶς ὡς ἐξῆς :

Κεφ. Ν'. στίχ. 4. «Κύριος ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἐμὲ γλῶσσαν πεκαυμένον... Τὸν νότον μου ἔδωκεν εἰς τοὺς μαστιγούντας, καὶ τὰς σιαγόνας μου εἰς τοὺς μαστιγούντας. Καὶ φανερώτατα ὁμιλεῖ περὶ ἑαυτοῦ διὰ τῶν ἐξῆς :

«Κεφ. ΕΔ'. «Πνεῦμα Κυρίου τοῦ Θεοῦ εἰναι ἐπ' ἐμὲ. Διότι ὁ Κύριος με ἔχρησε, διὰ τὴν ἐκτρέψαι τοὺς συντετριμένους τὴν καρδίαν, γὰρ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ἀνοίξω δεσμωτηρίους εἰς τοὺς δεσμούς, διὰ τὴν κηρύξω ἐν αὐτοῖς εὐπρόσδεκτον τοῦ Κυρίου... Διὰ τὴν παραγορήσω πάντας τοὺς πενθούντας... Θέλω εὐφρανθῆναι τὰ μέγιστα ἐπὶ τὸν Κύριον... Οὕτω Κύριος ὁ Θεὸς θέλει κάμει τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀνέσειν γὰρ ἐλασθήσονται ἐν ὧ πόν πόντων τῶν ἐθνῶν».

— «Ανοιξον, παρακαλῶ, καὶ τὸν ἱερῶν, Κεφ. ΔΙ'. στίχ. 14ον.

Καὶ ὁ Σεμουὲλ ἀνέγνω :

— «Ἰδοὺ ἔρχονται ἡμέραι, λέγει Κύριος, καὶ θέλω ἐκτελέσει τὸν ἀγαθὸν ἐκείνων λόγον, τὸν ὅποιον ἐλάλησα περὶ τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ καὶ περὶ τοῦ οἴκου Ἰούδα. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, θέλω ἀναβλαστῆσαι εἰς τὸν Δαβὶδ βλαστὸν δικαιοσύνης, καὶ θέλει ἐκτελέσει κρίσιν καὶ δικαιοσύνην ἐν τῇ γῇ. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὁ Ἰούδας θέλει σωθῆναι, καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ θέλει κατοικησῆναι ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ὄνομα, μετὰ τὸ ὅποιον θέλει ὀνομασθῆναι ὁ Κύριος, ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν».

— Ἀρκετὰ, εἶπεν ὁ Σεμουὲλ. Ἀλλ' εἶναι ἀλήθης, ὅτι ὁ Μασσαὶχ ἔκαμε τὰ θαύματα, ὅσα ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ἡ Μπερίθ Χαδισά. Πῶς οἱ πατέρες ἡμῶν δὲν εἶδον τὰ θαύματα αὐτὰ ; Καὶ ἀφοῦ τὰ εἶδον, πῶς δὲν ἐπίστευσαν ;

— Περιμένον, Σεμουὲλ, τὴν ἐρώτησίν σου περὶ τὴν, ἥτις εἶναι πολὺ λογική. Οἱ πατέρες ἡμῶν εἶδον τὰ θαύματα τοῦ Μασσαὶχ, ἀφοῦ αὐτὰ ἐγένοντο ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐνώπιον αὐτῶν. Ἀλλ' ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν εὐλαβεῖς καὶ φοβούμενοι τὸν Θεόν, καὶ φρόνιμοι ὄντες δὲν ἠκολούθησαν τοὺς κερδοσκοποῦντας Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς, οὗτοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν εἶναι

σήμερον Χριστιανοί. Διότι βεβαίως, καθὼς μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία, τὸ βλέπουν διὰ καὶ ἡμεῖς, τὸ πλείστον μέρος τοῦ Ἰουδαίου ἔθνους ἐπίστευσαν εἰς τὸ εὐαγγέλιον. Τοῦτο δὲ ἐξηγεῖ τὴν ὀλιγότητα τοῦ Ἰουδαίου ἔθνους. Ὅσοι δὲ ἦσαν πονηροί, ἐξήγησαν τὰ θαύματα κατὰ τὴν πονηρίαν τῆς καρδίας αὐτῶν.

— Ἀναφέρουσιν οἱ Ῥαββίνοι, ὅτι, ὅσα θαύματα ἀναφέρει ἡ Μπερίθ Χαδισά, ἐγένοντο ἀληθῶς ;

— Ἀπορῶ μὲ τὴν ἐρώτησίν σου, Σεμουὲλ. Ὅλα τὰ Ῥαββινικά καὶ τὰ Ταλμουδικὰ βιβλία ἀναφέρουσιν ὅλα τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἀρνοῦνται. Δύνασαι δὲ γὰρ ἀναγνώσεως καὶ σὺ τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ ἀπορῶ, πῶς μέχρι τοῦδε δὲν εἶδες αὐτά.

— Καὶ τί λέγουσι πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀρνήσεως τῶν οἱ Ῥαββίνοι, ἀφοῦ ὁμολογοῦσι τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ ὡς γινόμενα ; (Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΤΗΣ ΕΡΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ Ἰανουαρίου 6.

(Ματθ. Γ' 15—17)

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ παραγίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰωάννης διεκώλυεν αὐτὸν λέγων· Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς με ; Ἀποκρι εἰς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἀφες ἄρτι εἴτω γὰρ πρέπον ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πιάσαν δικαιοσύνης. Τότε ἄφησιν αὐτόν. Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εὐθεὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἰδοὺ ἀνεφύθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαίνον ὡσεὶ περιστερὰν, καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν. Καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

Ἑρμηνεία.

Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, κατ' ἀποκάλυψιν Θεῶν, ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἔρημον τοῦ Ἰούδα εἰς τὴν περιχώρον τοῦ Ἰορδάνου. Διὰ τὴν κάμναι τὴν γῆν καὶ τὴν βαπτίζειν. Καὶ ἐκήρυττε μὲν καθ' ὅλην τὴν περιχώρον ταύτην, ἐδάπτει δὲ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Παρὰ τὸν ποταμὸν λοιπὸν τοῦτον ἦλθε πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ ὁ Ἰησοῦς, διὰ τὴν βαπτισθῆναι αὐτόν.

Ἀλλὰ τί τὸ ἦθελε τὸ βάπτισμα ὁ Ἰησοῦς ; Ἐβαπτίζοντο ἄλλοι, ἀμαρτωλοὶ ὅμως ἄνθρωποι, οἵτινες μετενόουν καὶ ἐξωμολογοῦντο τὰς ἀμαρτίας τῶν. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς δὲν εἶχεν ἀμαρτίας, διὰ τοῦτο δέοιτο ἐξωμολογήσθαι βαπτισθεὶς. Πρὸς τί λοιπὸν ἤρχετο νὰ βαπτισθῇ ; Ὁ Ἰωάννης δὲν ἐβλάπτε κανένα λόγον. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν ἐστεργε νὰ βαπτίσῃ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλ' ἐπέμεινε νὰ ἀρνήται καὶ ἔλεγεν· Ἐγὼ, ὁ ἄνθρωπος δηλονότι, ὁ ἀτελής, ὁ μικρός, ὁ ἀμαρτωλός, ἔχω ἀνάγκην νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ σέ, πῶς λοιπὸν ἐρχομαι σὺ πρὸς ἐμὲ, σὺ ὁ μέγας, ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς ἄνθρωπος, ὁ ἀκαμάρτητος, ὁ ἅγιος ;

Τὸν ἠγνοῖεν ἀπὸ πρὶν τὸν Ἰησοῦν ὁ Ἰωάννης ; Ὁχι. Πρὸ τριάκοντα ἔτων τὸν εἶχε προσκυνῆσαι καὶ χαιρετίσαι· ἀλλὰ τότε καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε γεννηθῆ ἀκόμη, καὶ ὁ Ἰωάννης ἦτο εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του (Λουκ. Α' 41). Καὶ ἐν τούτοις τὸν ἠγνοῖεν, ὡς τὸν εἶδεν. Ἀπὸ ποῦ πληροφορηθεὶς ; Διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου.

Εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην μόνος ἐκ τῶν ἐκείνων ἀνθρώπων ὁ Ἰωάννης γινώσκει τὸν Ἰησοῦν· μόνος τὸν γινώσκει ὡς τὸν ἐσχατωθέντα λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς τὸν βασιλέα καὶ Κύριον. Τὰ δὲ πλήθη τὰ παρόντα, εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἀγνοῦν ἀκόμη τότε, ἀσχυροί, μόλις ἔλθοντες ἐκ Ναζαρέτ, ἕνα ἀπλοῦν μαρμαρῶν καὶ εἰς αὐτὰ τῶν συμπολιτῶν του τὰ ὅμματα, δὲν ἐβλεπον τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα κοινὸν ἄνθρωπον· ἐνῷ εἰς τὸν Ἰωάννην ἔχουν ἀπειρον ὑπόληψιν, ἡ δὲ δόξα του καὶ ἡ φήμη του εἶχε περιέλθει ὅλα τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ ὅλην τοῦ Ἰορδάνου τὴν περιχώρον. Ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων ὁ Ἰωάννης εἶνε ὁ μέγας, ὁ πολὺς, ὁ ἰσχυρός, ὁ δεδοξασμένος· ἀλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν ἰννοεῖ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἀγνοίαν τοῦ πλήθους· αὐτὸς ἐν τῷ Ἰησοῦ διαβλέπει τὸν ἀνώτερον, τὸν ἰσχυρότερον, τὸν Κύριον καὶ τὸ ἀναγινώσκει, καὶ τὸ ὁμολογεῖ, καὶ τὸ διακηρύττει, διδάσκων τοιούτοτρόπως καὶ ἡμᾶς, οἱ ὀφειλόμενοι νὰ ἀναγνωρίζωμεν τοὺς ἀξιώτερους μας, ἔστω καὶ ἂν ᾖνε νεώτεροί μας, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν ἐστερεώσαν ἀκόμη φήμην, ἔστω καὶ ἂν ὁ κόσμος νομίζῃ ἡμᾶς περισσώτερον ἀξίους καὶ ἱκανούς.

Ἀρνεῖται νὰ βαπτίσῃ ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπιμένει νὰ βαπτισθῇ· ἔφησε τώρα, λέγει· δὲν εἶνε τώρα καιρὸς νὰ διαχθῇ ἡ ἀναμαρτησία μου καὶ ἡ κυριότης μου· ἀλλὰ καιρὸς εἶνε νῦν· τοῦ νὰ κάμω ὑπόταγην· ἐπειδὴ ἄνθρωπινον σάρκα ἐφόρεσα, χρέος μου εἰς τὸ παρὸν εἶνε νὰ εκπληρώσω, εἰς τὸν παρὸν χρόνον, τὰς διακελευθεῖς τοῦ πατρός μου, καὶ νὰ δώσω τὸν ἑαυτόν μου τύπον καὶ ὑπογραμμὸν ὑπακοῆς εἰς τὰ θελήματα τὰ θεῖα. Μήπως δὲν με περιέταξαν ; μήπως δὲν καθυπεβλήθημι εἰς ὅλας τὰς ἄλλας διατάξεις τοῦ νόμου ; Εἶχον ἐγὼ ἀνάγκην αὐτῶν, ἀφοῦ εἰμαι ἀνώτερος ἀμαρτίας ; Ὁχι. Καὶ τώρα λοιπὸν δὲν εἶνε ἀποπὸν τὸ νὰ δεχθῶ τὸ βάπτισμά σου, τὸ ὅποιον ἀπορρέει ἀπὸ θελήματος Θεοῦ (Ἰωάν. Α' 33). Ἀτομικῶς ἐγὼ εἰμαι ἀναμαρτητός· ἀλλὰ κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, ἐβάστασα τὰς εὐθύνas τῶν ἀμαρτιῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἔχει ἀνάγκην μετανοίας, ἐξωμολογήσεως, βαπτίσματος, ἀφένσεως ἀμαρτιῶν. Ἐρχομαι νὰ βαπτισθῶ λοιπὸν διὰ τὴν δείξω, ὅτι καθὼς ἐγὼ ὁ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρωτότοκος, τοιούτοτρόπως εἶμαι, ὅσοι θέλουσι γὰρ ᾖνε τέκνα τῆς πρέπει νὰ βαπτισθῶσι καὶ νὰ μνησθῶν ἐμὲ, καὶ πιστῶς νὰ ἐκτελοῦν ὅλας τὰς ἐντολάς τῆς, καὶ ἀκριβῶς νὰ διατυλάττουν ὅλας τὰς διατάξεις τῆς.

Ἐν τῷ πνεύματι τοῦτῳ ὡμίλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ὁ Ἰωάννης ὑπήκουσε καὶ ὑπεχώρησεν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐβαπτίσθη. Ποῦ ; Εἰς τοῦ Ἰορδάνου τὰ ὕδατα. Ἐβαπτίσθη δὲ πῶς ; Καταβάς εἰς τὸ ὕδωρ· ἦτοι βυθισθεὶς· ὅπου ἀποδεικνύεται ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ

Χριστοῦ ὅτι τὸ βάπτισμα γίνεται διὰ καταδύσεως, ὅπως τὸ ἐκτελεῖ ἡ ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, καὶ ὅχι διὰ βαντίσματος ὅπως τὸ ἐνεργοῦν ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ τῶν Διαμαρτυρομένων.

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ὡσεὶ περιστέρη κατέβη ἐπ' αὐτόν. Τί θὰ εἶπῃ ὡσεὶ περιστέρη ; Ἐν εἶδει περιστέρης, ὑπὸ μορφῇ καὶ σχῆμα περιστέρης. Ὡσεὶ περιστέρη δὲν ἦτο δηλαδὴ πραγματικὴ περιστέρη, ἀλλὰ ἐφάνετο ὡς τοιαύτη. Διὰ τὴν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐφάνη κατὰ προτίμησιν ὑπὸ τὴν μορφῇ περιστέρης ; Διότι κατὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας τὸ πτηνὸν αὐτὸ ἦτο τὸ καταλληλότερον πρὸς αἰσθητὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, ὡς πτηνὸν ἀνεξίκακον, ἡμερον, ἀγρόλον, ἄβολον.

Κατέβη τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐν εἶδει περιστέρης ἐπὶ τὸν Χριστόν, συγχρόνως δὲ φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν ἠκούσθη λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· ἦτοι αὐτὸς εἶνε ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, διὰ τοῦ ὁποῦ ἠδόκησα νὰ γένῃ ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τοιούτοτρόπως, μετὰ τὸν Χριστόν τὸν ἀναβάντα ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου, μετὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ κατεβὼν ἐπ' αὐτόν ἐν εἶδει περιστέρης, μετὰ τὸν Πατέρα τὸν μαρτυρήσαντα περὶ αὐτοῦ, ἐφάνη ὁ ἐν Τριᾷδι Θεός, καὶ ἐντεῦθεν ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τὴν πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τοῦτου ἑορτὴν ὀνόμασεν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων.

Καὶ ἡδη ἔς ἐρωτήσωμεν διὰ τί κατέβη ἐπὶ τὸν Χριστόν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὕδατος ἀνάβασίν του ; Κατὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας τοῦτο εἶναι διὰ τρεῖς αἰτίας· α'.) διὰ τὴν φανερωθῆναι ἐν Τριᾷδι Θεότητι· β'.) διὰ τὴν δεῖχθαι ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μαρτυρούμενος δὲν ἦτο ὁ Ἰωάννης, ἀλλ' ὁ Χριστός, τὸν ὅποιον ἔδαμυλοδείκνυν, οὕτως εἶπεν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· γ'.) διὰ τὴν μάθωμεν, ὡς λέγει ὁ Ζιγισθηνός, ὅτι ἐπὶ παγκτὸς ἀνθρώπου βαπτισμένου ἀνοίγονται μὲν οἱ οὐρανοὶ καλοῦντας αὐτόν εἰς τὴν ζωὴν κατοικίαν· ἐπιφοιτᾷ δὲ τοῦτῳ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

«Οὐτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα»· Ὡς εἶπεν, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαί, ἀναγεννώμενοι διὰ τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν σωτηρίαν μας καὶ νὰ γένωμεν καὶ ἡμεῖς ἀγαπητοὶ υἱοὶ Θεοῦ, ὅπως χάριν ἡμῶν τὸν Μονογενῆ τοῦ δὲν ἔφερε μόνον πρὸς τοῦ Ἰορδάνου τὰ ὕδατα, ἀλλὰ τὸν ὠδήγησε καὶ εἰς τὴν φήκην τοῦ Γολγοθᾶ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΣΤΟΜΟΥ

Τῷ

Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Ι. Γαλανοῦ.

Ἐκδόσεις μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν.

Ἐξέδωκε καὶ τὸ Η. τεύχος τοῦ Η' τόμου.

Τιμὴ ἐκδόσεως τεύχους

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ Δρ. 1
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ 1) 4 τοῦ μετὰ τὴν
Ἐκδόσεως 1) 4 τοῦ μετὰ τὴν
Ἐκδόσεως 1) 4 τοῦ μετὰ τὴν

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ 7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

(Ιωάν. Α' 20—34)

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, καὶ λέγει· Ἰδε ὁ ἄμυνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἰρῶν τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· Ὁπίσω μου ἔρχεται ἄνθρωπος, ὃς ἐμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρότερός μου ἦν· καὶ γὰρ οὐκ ᾔδειν αὐτόν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ ἐν τῷ Ἰσραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων. Καὶ ἐμπρόσθεν Ἰωάννης λέγων· ὅτι τεθέσται τὸ πνεῦμα καταβαίνον ὡσεὶ περὶ Ἰησοῦν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεναν ἐπ' αὐτόν. Καὶ γὰρ οὐκ ᾔδειν αὐτόν· ἀλλ' ὁ πνεῦμας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι· ἐκεῖνος με εἶπεν· ἐγὼ ὃν ἔν ἴδης τὸ πνεῦμα καταβαίνον καὶ μένον ἐν αὐτῷ, οὕτως ἔστιν ὁ βαπτίζων ἐν πνεύματι ἁγίῳ. Καὶ γὰρ ἐώρακα, καὶ μεμαρτύρηκα, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἑρμηνεία.

Καὶ πάλιν ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται πρὸς τὸν Ἰωάννην. Ἀπὸ ποῦ; Ἀπὸ τῆς ἔρμηνος, ὅπου εἶχε μένει, ὡς γνωστόν, μετὰ τὸ βάπτισμα, ἡμέρας τίσσας· ἀκούοντες. Ἐκεῖθεν ἐπανήλθε νικητὴς καὶ θριαμβευτὴς, φυλακιστὴς τὸν Διάβολον καὶ διαλύσας ὅλας τὰς ἀπάτας τοῦ, ὁ δὲ Ἰωάννης, ὡς τὸν εἶδεν, ὤψασε τὴν φωνὴν του, διὰ τὴν μαρτυρίαν περὶ αὐτοῦ· «Ἰδε, λέγει, ὁ ἄμυνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἰρῶν τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου». Ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἰδιότητος τοῦ ἀμαρτίνος· εἶνε ὁ καθαρὸς, ὁ ἁμώμος, ὁ ἀναμάρτητος, ὁ ἅγιος· φέρε ὅμως ἐπὶ τῶν ὁμῶν του τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου· ἀναλαμβάνει δηλαδὴ αὐτὸς τὴν εὐθύνην τῶν ἀμαρτιῶν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἔρχεται νὰ υποβληθῇ δι' αὐτὰς εἰς ποινήν, ὡς νὰ ἦτο ὁ μόνος ἔνοχος, ἐνῶ δὲν ἦτο οὐδ' εἰς τὸ παραμικρὸν ἔνοχος· καὶ τὸ κάμνει ἀπὸ τί; Ἀπὸ ἀγάπης. Καὶ πρὸς τί; Ἀναλαμβάνει αὐτὸς τὴν εὐθύνην τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ κόσμου, διὰ νὰ γείνη θύμα, καὶ μὴ τὸ αἷμά του καθάρῃ τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας. Διὰ τοῦτο καὶ λέγεται ὁ ἄμυνός τοῦ Θεοῦ· ὁ ἄμυνός δηλαδὴ ὁ θεός (διὰ τὴν ἐν αὐτῷ θεότητα), ὁ ἄμυνός ὁ ἁμώμος, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἀπέστειλεν εἰς σφαγὴν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἵνα τί τιλοφορεῖται ἄμυνός; Ἀφ' ἐνὸς μὲν, διότι εἶχε τὸ πρῶτον καὶ ἡμέρον τοῦ αἵματος· ἀφ' ἑτέρου δέ, διότι τύπος αὐτοῦ καὶ προχάραγμα ἦτο ὁ ἄμυνός, ὅστις ἰδύετο κατὰ τὸν Παλαιὸν νόμον πρὸς ἀφαιρέσιν τῆς ἀμαρτίας τοῦ Ἰσραὴλ.

Οὗτός ἐστι, περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· ὁπίσω μου ἔρχεται ἄνθρωπος, ὃς ἐμπροσθέν μου γέγονεν· ἐπὶ πρῶτός μου ἦν. Πῶς ἔρχεται ὁ Χριστὸς ὁπίσω τοῦ Ἰωάννου; Διότι ὁ Ἰωάννης, ὁ Πρόδρομός του, ἀπεστάλην προῦτερον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸν δρόμον τοῦ Ἰησοῦ. Προηγουμένως ἤρχισεν νὰ κηρύττῃ καὶ νὰ βαπτίζῃ ὁ υἱὸς τῆς Ἐλπίδος, καὶ ὁπίσω του, ἦτοι ὕστερά του, αὐτὸν ἤρχισεν τὸ ἰδικόν του ἔργον ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου· ὁπίσω λοιπὸν τοῦ Ἰωάννου ἦλθεν ὁ Χριστὸς· καὶ ὁμῶς ἐμπροσθέν του γέγονε. Διὰ τί; Διότι ἦτο πρῶτός του. Τί σημαίνει τοῦτο; Ὁ Ἰησοῦς, καὶ λόγῳ δημοσίᾳς δόξης, καὶ λόγῳ γεννήσεως καὶ ηλικίας, ἦτο ὕστερότερος

ἀπὸ τῶν Ἰωάννην· ἀλλ' ἦτο καὶ πρῶτός του· ὅχι ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς Θεός. Ὁ Ἰωάννης, ὡς ἄνθρωπος, εἶχε ἀρχὴν· ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς, ὡς υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦτο ἀναρχος καὶ αἰώνιος. Ἐπεὶ οὗτος χαρακτηρίζεται καὶ ὡς ὁπίσω ἔρχόμενος, καὶ ὡς ἐμπροσθεν γεγονώς. Τὸ πρῶτον ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἀνθρωπότητος· τὸ δεύτερον ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς Θεότητος.

Ὁ Ἰωάννης ὁμολογεῖ, ὅτι δὲν ἐγνώριζε διόλου τὸν Ἰησοῦν πρὸ τοῦ βαπτίσματος τοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ· δηλώνει δὲ καὶ τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἐστειλεν αὐτόν (τὸν Ἰωάννην), ὅπως βαπτίζῃ ἐν ὕδατι. Ἡ ἀποστολὴ μου, λέγει, δὲν ἦτο αὐτοτελής· ἐγὼ δὲν ἀπεστάλην διὰ νὰ σώσω ψυχάς, καὶ διὰ νὰ ἐξηγητήσω σκοπόν, εἰς τὸν ὅποιον ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ ἦμαι ὁ πρωταγωνιστὴς ἥρωας· ἀλλὰ διὰ τί ἦλθον; Διὰ νὰ συντελέσω διὰ τοῦ βαπτίσματος μου εἰς τὸ νὰ φανερωθῇ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἰησοῦ.

Ὅποιος λοιπὸν εἶνε ὁ Ἰησοῦς; Κατὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τοῦ πέμφαντός τὸν Ἰωάννην, ἵνα βαπτίζῃ ἐν ὕδατι, ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὁ βαπτίζων ἐν πνεύματι ἁγίῳ· κατὰ δὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰωάννου, τὴν στηριζομένην εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Πατρὸς τὴν ἀκουσθεῖσαν κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἡ μαρτυρία αὕτη, ἀντιχρήσασα ἐπὶ αὐτῷ ὡς ὁμολογία περὶ τοῦ Κυρίου ἐκ τῶν χειλέων τῶν ἀποστόλων, ἔγεινεν ἡ ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, καὶ σήμερον ἐστὶ, καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, βασιλεῖς καὶ λαοί, ἅνα μυριάδας, καὶ ἑκατομμύρια, κλίνουν καὶ θὰ κλίνουν πρὸ Ἐκείνου, ὅστις κληθὴναι Θεοῦ υἱὸς ἦτο.

ΕΠΙΡΟΛΟΓΙΣ.

Τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Νικολάου Ι. Γαλιανῆ ἀναγγελλόμενον μαγαζὶον περιεχόν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐκδοθήσεται περὶ τὰ μέσα τοῦ ἔρχεμένου μηνός. Ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ θὰ συνεχισθῇ καὶ ἡ μετάφρασις τῶν «ἐλεγκτῶν αἰτίων» τοῦ Παύλου Ζανέ μετὰ τῶν ἀναγκαζίων σημειώσεων ὅπου χρειάζεται διασάφησις τις διὰ τοὺς πολλούς.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΑΠΑΛΑΣΣΩΣ

64—Ὁδὸς Ἀδριανῆς—65

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τούτου ἐκτὸς τοῦ κατὰ Μ. τιμὴν τιμημένου βιβλίου τῆς ἐπερχομένης β. 1. 20. ἐπὶ ἐλευθερίᾳ ἔχοντος καὶ χρονοδότην β. 3, τοῦ καταλληλοτέρου διὰ τὸν μαθητὴν καὶ πλείστα ἄλλα θρησκευτικὰ, διδακτικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ βιβλία, χρήσιμα εἰς πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 14 Ἰανουαρίου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. Δ' 12—17

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ῥωμ. Δ' 1—14.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπαλάσσης.

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ι. Συναγωγῇ.

Σάββατον 6 Ἰανουαρίου, ὥρ. 6—7 μ.μ., Παν. Χ. Δουληγέρης.

Κυριακὴ 7 Ἰανουαρίου, ὥρ. 6—7 μ.μ., Μιχ. Ι. Γαλιανός.

Ἐν Πειραιεὶ.

Πέμπτη 4 Ἰανουαρίου, ὥρ. 7—8 μ.μ., Παν. Χ. Δουληγέρης.

Σάββατον 6 Ἰανουαρίου, ὥρ. 3—4 μ.μ., Μιχ. Ι. Γαλιανός.

Κυριακὴ 7 Ἰανουαρίου, ὥρ. 3—4 μ.μ., Γεώργ. Μακρής.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΔΑΧΣΙΑ

64—Ὁδὸς Ἀδριανῆς—65

(.) Ἐπειδὴ συμπληρεῖται μετὰ τὰ φῶτα ἡ ἐορτὴ τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἀναγιγνώσκονται ἐν τοῖς ναοῖς ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς ἐορτῆς.